

24.

Sàigòn, đầu tháng 5/1982

Hàng buổi tối, Đan vẫn đến đón tôi tại ngã tư gần nhà rồi đưa nhau đến quán rượu hay quán *café* dọc cầu Trương Minh Giảng. Bình dị, êm đềm, dấu rằng mỗi người đều giấu trong tim mình một ước mơ thầm kín.

Một buổi tôi nói cùng Đan rằng tôi mong được viết ra một cuốn tiểu thuyết. Lại cũng nói, đây là hoài bão sống dai dẳng từ khi niên thiếu. Đan tán thưởng ngay, khuyến khích tôi nên viết, dù có phải để ra 5 hay 10 năm cũng được.

Một buổi khác, khi trở lại ý muốn đi Dalat thăm gia đình Ngô, tôi gặp sự phản đối dữ dội của Đan hơn tất cả mọi lần. Trong nhiều lý lẽ đưa ra, có một câu Đan nói:

"Em hãy ghi vào nhật ký điểm này để lỡ mai sau có ai đọc, họ sẽ hiểu rằng anh *không muốn* em đi Dalat, mà nếu có đi thì chỉ là ý của riêng em."

Rồi Đan phân tích:

"Anh lớn hơn em 10 tuổi, là chồng em, bạn em và còn coi em như một đứa con để chăm sóc, nên hiểu em rất rõ. Những gì ngoài vòng tay anh, anh không cần được. Ví dụ những ngày anh đi Rạch Giá, ở nhà em có đi ăn đi chơi, thậm chí ngoại tình với tụi Mạnh, Vũ thì anh đành chấp nhận. Chứ bây giờ biết môi trường em đến sẽ thật nguy hiểm cho em, tại sao anh lại làm ngơ? Bỏn phận anh là phải hết lòng ngăn cản em phóng về hướng xấu."

Tôi hỏi:

"Sao lại nghĩ rằng xấu? Đi Dalat thăm gia đình một người bạn mà Đan cho là xấu sao?"

Đan gật đầu:

"Anh đồng ý không xấu. Nhưng trường hợp này lại khác. Ngô ưa thích em, vợ hẳn bắt lực sinh lý, mà tâm hồn em càng bất thường hơn nữa. Đôi khi không phải vì sinh lý hay thiếu đạo đức khiến em ngã, mà còn vì nhiều thứ khác nữa, ví dụ như sự thương hại, hoặc vì rượu chẳng hạn. Bình thường lý trí em cứng mạnh lắm, anh không bao giờ tin rằng em thiếu đạo đức hay em không yêu anh. Nhưng khi uống rượu vào thì em sẵn sàng làm mọi điều tệ hại nhất. Anh nhìn thấy những ngõ ngách này, tại sao lại để mặc vợ anh lao xuống hố?"

Trên vai khía cạnh, tôi công nhận Đan đã nói đúng. Sự trắng hoa không nằm trong bản chất mà chính là "*cái ý thức quật khởi*" khiến tôi sẵn sàng làm mọi điều gì mình muốn, mà rượu chỉ là phương tiện đưa dất dễ dàng hơn thôi.

Nên tôi nói:

"Kỳ lăm Đan à, không hẳn cái hẹn với Ngô, cũng không phải vì nhớ nhung Dalat, mà là một cái gì rất quái lạ. Em biết mình không từ bỏ Đan được, nhưng nếu sống cạnh nhau mà cứ phải mang mặc cảm bị Đan lừa dối như kỳ Rạch Giá, em chịu không nổi. Việc đi Dalat vốn dĩ đã sắp sẵn, bây giờ lại càng thêm mãnh liệt khi em muốn Đan ngấm đầu thế nào trong cái ý tưởng '*người vợ Đan đang ở gần người đàn ông từng yêu thích cô ấy* (dù có thể em chẳng làm gì sai quấy) để Đan hiểu được nỗi đau kỳ Rạch Giá của em'" Điều này kỳ cục, em biết, nhưng cũng nói thật rằng, thà Đan bỏ em, chứ riêng em, phải đi Dalat một chuyến thì đời sống chúng mình mới mong yên ổn. 'Hạnh phúc và giá trị từ mỗi phía' có hay không đều tùy thuộc vào sau chuyện đi Dalat của em."

Đan gật đầu:

"Vậy thì coi như chuyện Dalat xong, mình xếp nó lại."

Tôi áy náy ít nhiều trong lòng, không chịu xếp vấn đề và nói:

"Điểm quan trọng đối với em là một người cha (như Đan nói) biết và ngăn cản không cho con mình đi vào con đường xấu, nhưng nếu nó vẫn ngoan cố tiến bước, vấp ngã hay không khoan nói, liệu cha nó có bỏ nó không?"

Đan không đáp ngay câu hỏi, mà lại kể tôi nghe về câu chuyện đưa con trai 14 tuổi của anh với cái lỗi lầm khó tha thứ, xong kết luận:

"Câu chuyện thằng Vũ, anh quên rồi nhưng trong lòng vẫn còn cái ấn tượng nào đó để nhiều khi phải nghi ngờ tự hỏi, '*có phải con mình đã không thương mà còn hại mình sao?*' "

Tôi kêu lên:

"Em hiểu rồi. Ý Đan nói thằng Vũ là con ruột mà Đan còn có ấn tượng khi nó phạm lỗi, hà huống là em?"

Đan gật đầu. Tôi tiếp:

"Đan vẫn nghĩ em là một đứa con của Đan, nhưng Đan quên một điều là em thương Đan nhiều hơn các đứa con khác."

Đan đồng ý:

"Đúng, anh công nhận em thương anh nhiều hơn các đứa nhỏ thương anh. Chính vì vậy mà anh gần gũi lo lắng cho em nhiều hơn tất cả mọi đứa."

Tôi cười:

"Vậy thì Đan để em đi Dalat đi!"

Đan lắc đầu:

"Nếu muốn thì em cứ làm nhưng bởi vì lưu ý em nhiều hơn các đứa khác mà với em, anh đậm ích kỷ tuyệt đối."

□